

i Loven, og navnlig om Omfanget af den lader sig forsvare fra Almeenvellets Side. I det Dieblif, Almeenvellet bliver forklaret eller forstået som Trang til en ny Befæstning om Kjøbenhavn, kan der, som den med Lovudkastet fulgte Betænkning af den nedsatte Commission søger at paavise, maaskee nok forsvares af udstrække Expropriationen i et saa vidt Omfang, men næppe naar der kun er Tale om en Udvidelse af Kjøbenhavn. Jeg kan nemlig ikke antage, at det, naar der ikke er Tale om Andet end en saadan Udvidelse, skulde være nødvendigt at expropriere samtlige de indenfor den nuværende Demarcationslinie liggende Eiendomme, da endel af dem slet ikke og andre kun for en ringe Deel ville blive berørte af de Gader, Veie, Pladser osv., hvortil dette Terrain skulde anvendes. Det vilde efter min Mening være rejsferdigst at indskrænke Expropriationen til det mindst Mulige og lade Grundejerne nyde de Fordels, deres Eiendomme kunne indbringe dem, naar de Vaand, der paahvile dem, ved Fæstningsværkernes Nedlæggelse ophæves; dette vilde stemme med det, der skete i 1852. Forholdene dengang for de Eiendomme, der laae indenfor den daværende Demarcationslinie, vare ikke væsentlig forskellige fra Forholdene for de Eiendomme, der ligge indenfor den nuværende Demarcationslinie og hvorom der her er Spørgsmaal. Derimod tilkægger jeg ikke det omhandlede Endringsforslag en saa stor Vægt, at jeg vilde stemme imod Loven, fordi det er forkastet, naar man blot vil gaae ind paa Udvalgets Fleertals subsidiaire Forslag, der gaaer ud paa at nedsætte Tidsgrænsen fra 10 til 5 Aar og hvorpaa den høitærede Minister jo ogsaa er gaaet ind. Saa snart man nemlig gjør det, troer jeg, at hele Sagen har overordentlig Lidt at bethede. Der er ikke den fjerneste Sandsynlighed for, at Monarchiets Repræsentation i Løbet af 5 Aar vil komme til at tage nogen Beslutning om Kjøbenhavns Befæstning, ligesaa lidt som

man fra Militairstatens Side vil opgive Forbringelsen paa denne Befæstning og tilstede Nedlæggelsen af den nuværende og at Terrainet indenfor Demarcationslinien benyttes til Bebyggelse. Ved at begrænse Loven til 5 Aar troer jeg ikke, at den vil faae nogen praktisk Betydning. Saaledes finder jeg mig istand til at stemme for Loven, hvis det subsidiaire Endringsforslag tages tilfølgende. For dette skal jeg stemme; men for det andet vil jeg ikke stemme, efter at det engang er bleven forkastet af Thinget.

Stuel: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke kan indsee, at den Omstændighed, at der ikke er Sandsynlighed for, at denne Lov vil have nogen Indflydelse, skulde være et Moment til at stemme for den. Jeg agter at stemme imod Loven i sin Heelhed, fordi jeg, efter de tidligere, fra forskellige Sider anførte Grunde ikke troer, at Almeenvellet kræver Loven.

Da ikke Flere vuffedes Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af Udvalgets Fleertal:
§ 9 affattes saaledes:

„Den ved nærværende Lov givne Bemhyndigelse træder først i Kraft, naar det af Monarchiets Lovgivende Myndighed er udstedt en Lov om Opførelsen af nye Befæstningsanlæg for Hovedstaden mod Landtiden og en dermed i Forbindelse staaende Nedlæggelse af de nuværende Fæstningsvolde paa Sjælland. Skulde en saadan Lov ikke udkomme forinden Udløbet af Aaret 1865, saa skal den givne Bemhyndigelse betragtes som bortfalden.“

forfæstedes med 23 mod 16 Stemmer.

2) Forslag af Udvalgets Fleertal:
§ 9 forandres „1870“ til „1865“.

vedtoges eenstemmig med 38 Stemmer.